

The Game. The Book. The Work.

MEDI WARS

COAB 2018

MEDI WARS

Hoofdstuk 1. De Trollenlift

Het begon eigenlijk op een mooie zomeravond toen hij bij zijn oud-tante in de keuken was. Hij keek door het raam naar buiten en zag de prachtige struik met de besjes. Toen keek hij naar de theemuts en de fluitketel begon te fluiten. Hij ging zitten op een stoel en zijn oud-tante schonk de thee in. Toen kreeg hij een kopje. Hij dronk van het spul en voelde zichzelf wegglijden, alsof hij door de vloer zakte. Zijn oud-tante drukte op een belletje, en daar ging hij. Door een donkere tunnel kwam hij terecht in een hal van grote doodsbeenderen en schedels.

Hij voelde zich slap en kon niet goed nadenken. Hij begon door de hal te lopen die overliep aan de zijkant in een rijk begroeide gang die uitliep naar een eveneens rijk begroeide deur. Hij klopte aan en iemand met een kaars deed open. Het was een trol in een nachtjapon. Hij had slagstanden en een slaapmuts op. 'Wat moet je?' vroeg de trol boos en slaperig.

'Eh, waar ben ik?' vroeg hij.

'Wat een vraag,' bromde de trol. 'Kom maar binnen.'

De jongen liep de trol achterna naar binnen, terwijl hij de deur achter zich sloot. Er hing hier een vreemde geur van natuur en medicijnen. 'Drop, siroop, ik verkoop het allemaal,' bromde de trol. In de huiskamer gingen ze aan een tafeltje zitten. De trol haalde een kaart tevoorschijn, een landkaart, waarop hij zijn vinger bewoog en geheimzinnig prevelde.

'Dat ken ik niet,' zei de jongen.

'Waar kom je vandaan?' vroeg de trol.

'Van boven,' zei de jongen, 'van de mensenwereld.'

De trol trok zijn schouders op. 'Dan kan ik je niet helpen,' zei de trol.

'Waarom niet ?' vroeg de jongen.

'Omdat er geen weg terug is,' zei de trol. De trol schonk wat in uit een vreemde theepot voor de jongen, in een vreemd kopje. De jongen nam een slokje, en voelde zichzelf weer wegglijden, alsof hij door de vloer zakte. Weer bevond hij zich in een tunnel naar beneden, en hij kwam terecht in een duister dal met grote beenderen en schedels. 'Weer ?' vroeg de jongen. 'Dus ik kan tegenwoordig niets meer drinken, of dit soort dingen gebeuren ? En het is nog donkerder dan de vorige keer.' Hij volgde de duistere, zwaar begroeide gang aan de zijkant van het dal. Weer kwam hij bij een zwaar begroeide deur uit, aan de zijkant van het dal, als een deur in een heuvel. Hij klopte aan en weer werd er geopend. Er stond een grote dikke trol met slagstanden boven en onder en een grote knuppel. 'Kom je voor de thee ?' bromde de trol.

'Eh nee,' zei de jongen. 'Telkens als ik drink van die thee dan ga ik een verdieping lager.'

'Dat klopt !' lachte de trol. 'Het is de trollenlift.'

'Het begon bij mijn oud-tante in de keuken,' zei de jongen.

'De mensenwereld ?' zei de trol. 'Daar kun je niet meer naar terug.'

'Waarom niet ?' vroeg de jongen.

'De trollenlift gaat alleen maar naar beneden,' zei de trol. 'Nooit omhoog.'

'En wat is daaronder ?' vroeg de jongen nieuwsgierig.

'Ben je niet boos, bang of verdrietig dat je niet meer naar boven kunt ?' vroeg de trol verbaasd.

'Nee,' zei de jongen. 'Ik vind het wel best, want boven was het toch een klote wereld.'

De trol dacht even na. 'Een verdieping lager is de natuurkerk,' zei de trol.

'Wat is dat ?' vroeg de jongen.

'Een kerk gebaseerd op natuur-principes, een trollenkerk,' zei de trol.

'Mag ik er naartoe ?' vroeg de jongen.

De trol ging weer naar binnen en kwam even later vol met een pruttelende beker vol met groen spul. 'Hier, drink maar,' zei de trol, 'maar kom eerst nog even binnen.' De jongen stapte naar binnen en begon direct te drinken. Hij zakte zo weg door de vloer van de gang, en schoot pijlsnel in een enorme duistere diepte. Hij werd wakker in een bed, een vreemd bed wat hij niet kende. Een boerin in klederdracht keek hem aan. 'Waarop ben ik hier ?' zuchtte hij verbaasd.

'We hebben je kunnen onderscheppen,' zei de boerin. 'Je was op weg naar een gevaarlijke plaats in de trollenlift.'

'Waar ging ik naartoe ?' vroeg de jongen.

'Je was op weg naar de trollenkerk,' zei de boerin. 'Daar gebeuren duistere dingen die het daglicht niet kunnen verdragen, en daaronder ligt de woeste indianenwereld. Nog steeds is er een grote oorlog tussen de trollen en de indianen, en vroeger waren al deze gebieden van de indianen, maar de

trollen hebben alles overwonnen behalve de diepste wereld, en plaatsten er hun trollenlift.'

'Waar zijn we dan ?' vroeg de jongen.

'Tussen twee verdiepingen van de trollen in,' sprak de boerin.

'Zijn we hier wel veilig dan ?' vroeg de jongen.

'Oh ja,' zei de boerin. 'Heel veilig.'

'Hoe zijn jullie hier gekomen dan ?' vroeg de jongen.

'Nooit,' zei de boerin. 'Dit was altijd al onze wereld, maar de trollen hebben het niet kunnen vinden.'

'Ik wilde graag kijken in de trollenkerk,' zei de jongen.

'Doe dat maar niet,' zei de boerin, 'want je komt er nooit meer uit. Ze doen daar erg vreemd en zijn heel wreed. Ze kennen geen genade.'

'En hier dan ?' vroeg de jongen.

'Oh, hier is ook een kerk,' zei de boerin, 'maar lang niet zo vreemd als daar.'

Toen kwam ook de boer binnen. Hij zei niets, maar na een tijdje zei hij heel plat : 'Zo, weer één ?'
Toen liep hij weer weg.

'Moet ik hier altijd blijven ?' vroeg de jongen.

'Naar boven kan niemand,' zei de boerin.

De jongen ging met de boerin en de boer naar de kerk. Het was een hele bijzondere kerk. Er hingen allerlei iconen van indianen en ook de raam schilderijen waren van indianen. De dominee preekte ook over de indianen, dat ze een groot kruis droegen vanwege de trollen. De dominee preekte ook over de trollenlift die alleen maar dieper kon, en nooit omhoog, en dat het oorspronkelijk een indiaanse afgrond was. De mens moest leren loslaten. Het was de onverbiddelijke diepte van de natuur. De jongen luisterde bijna met open mond. De dominee sprak ook over zijn gevechten met de trollen, en dat hij uiteindelijk de trollen had overwonnen. Hij sprak over het vinden van een trollenstein waarin de geschiedenis tot steen was geworden. Iedereen zou persoonlijk tot die steen moeten komen om een nieuw leven te krijgen. De steen was in een zaaltje achter kerkzaal, en lag veilig achter glas op een klein pilaartje. De jongen werd erg nieuwsgierig.

Na de dienst gaf de dominee iedereen een hand, en toen hij de hand van de jongen schudde vroeg de jongen aan hem of hij de trollenstein mocht zien. De dominee glimlachte en zei dat hij naar het keukentje mocht gaan tussen de twee zaaltjes in, en dat de dominee daar na het handenschudden naar hem toe zou komen. Dat deed de jongen, en na een tijdje kwam de dominee hem daar opzoeken. Toen nam de dominee hem mee naar het achterzaaltje en liet hem de steen achter glas zien. Het was een wonderschone steen. De jongen wist niet wat hij zag, en hij had een hemelse ervaring. Het was alsof hij weer in de trollenlift zat en in een wonderschone natuur gleeed. De dominee noemde het de afgrond van de indianen.

Toen nam de dominee hem naar een ander zaaltje wat daar achter lag, waar ze samen filmpjes gingen kijken. Het eerste filmpje heette : De Trollen Fotograaf.

Hoofdstuk 2. De Trollen Fotograaf

De Trollen Fotograaf

Een jongen woonde met zijn ouders in een groot huis in het bos. De laan waarin ze woonden stond vol met grote huizen en grote tuinen. Zelf hadden ze ook een grote tuin, maar niet zo groot als de boze buurman Lampetek. Op een dag raakte de jongen op zolder in gevecht met een trol. De jongen was op zoek naar boeken in een boekendoos, en de trol sprong zo uit de doos, en viel de jongen aan. Het was een lange worsteling waar de jongen flink wat schaafwonden en blauwe plekken aan overhield. De trol was woedend, en riep dat hij naar het dorp zou gaan waar de klasgenootjes van de jongen woonden, en waar hun school stond, en hij zou ze flink plagen en teisteren, en dan filmpjes van hen maken, tot vermaak van de trollen. Toen rende de trol pijlsnel de trap af en verdween in het niets. De ouders van de jongen wilden het verhaal niet geloven, maar sindsdien werden de klasgenootjes van de jongen ernstig geteisterd. Ze maakten de naaste dingen mee, en dat hoorde de jongen allemaal in de klasgesprekken.

Boze buurman Lampetek hoorde hij sindsdien vaak bulderen van het lachen, en als de jongen uit zijn slaapkamerraam keek, dan kon hij de buurman in zijn huis voor een scherm zien zitten waarop filmpjes werden gedraaid. 'Dat moeten de trollenfilmpjes zijn,' dacht de jongen bij zichzelf. Op een nacht kon de jongen het niet meer inhouden. Hij sloop naar het huis van de buurman. In de verte hoorde hij honden blaffen, maar de buurman had geen honden. Nee, de buurman zei dat hij voor niemand bang was, en dat niemand van hem durfde te stelen, en dat hij daarom ook altijd 's nachts de achterdeur openliet. De jongen liep naar de achterdeur, en ging naar binnen. Die stond dus inderdaad open. De buurman had daarover niet gelogen. Stilletjes sloop hij naar de huiskamer en keek er in het rond. Hij klikte even een lampje aan. Buiten was het pikkedonker, en het stormde en onweerde wat. Het scherm stond er nog steeds, en in de boekenkast lagen een heleboel filmpjes voor de projector. Allemaal kleine bandjes, en er stonden namen op. Hij schrok toen hij op elk bandje een naam van zijn klasgenootjes las. 'Dat zijn dus inderdaad de trollenbandjes,' zei de jongen tegen zichzelf. De jongen aarzelde geen moment, en nam een paar trollenbandjes mee. 'Dat is voor mijn onderzoek,' fluisterde de jongen. Tot zijn grote schrik lagen er zelfs boeken met de namen van zijn klasgenootjes erop. De titels van de verhalen waren verschrikkelijk. Ook daar nam hij een paar van mee. Maar opeens hoorde hij wat. Er kwam iemand van de trap af. Snel verstopte hij zich achter de gordijnen nadat hij het licht had uitgeklikt. Toen hoorde hij de kamerdeur opengaan, en iemand stapte naar binnen.

Toen werd er licht aangeklikt. 'Dom, dom,' zei een stem die op die van de buurman scheen te lijken. Met een ruk werd het gordijn opengedaan. 'Op heterdaad betrapt,' riep de boze buurman. 'Jij vuile dief.'

'Nee, u bent de vuile dief !' riep de jongen. 'Dit zijn filmpjes en boeken over mijn klasgenoten, en de titels zijn verschrikkelijk !'

'Weet je het niet ?' zei de boze buurman die de jongen vastgreep. 'Met jou zal het nog wel erger aflopen.' De jongen beet de buurman in zijn arm, maar de buurman gaf hem een harde klap in het gezicht, en toen kreeg hij een schop in zijn buik. De jongen stortte kreunend neer, terwijl de buurman de boeken en bandjes oprapte. 'Ziezo,' zei de boze buurman. 'Jij komt hier niet meer weg.' Maar toen kwam de buurvrouw naar beneden. Ze was in haar nachtjapon. 'Wat heb je met hem gedaan ?' zei ze geschrokken.

'Hij probeerde mijn bandjes en boeken te stelen,' riep buurman Lampetek. Buurvrouw Lampetek liep op de buurman af, en keek hem aandachtig aan. 'Echt ?' vroeg ze.

'Nee, buurvrouw Lampetek,' zei de jongen, 'echt niet. Deze boeken en bandjes gaan over mijn klasgenootjes en het gaat over verschrikkelijke dingen, en er zijn daadwerkelijk verschrikkelijke dingen met hen gebeurd, nadat ik een gevecht had met een trol.'

Toen begon buurvrouw Lampetek de jongen aandachtig te bekijken. 'Hmmm,' zei ze, 'dat is inderdaad niet leuk.' Toen keek ze weer naar haar man. 'Hoe kom je aan die boeken en bandjes eigenlijk ?'

'Gaat je niks aan,' zei buurman Lampetek. 'Bemoei je er niet mee. Deze jongen is er goed bij.'

'Ik hoorde hem vaak bulderen van het lachen,' zei de jongen. 'Ik kon het horen, en als ik dan naar jullie huis keek dan zag ik hem voor het scherm filmpjes kijken.'

'Het is mijn bezit,' zei de buurman. 'Verder gaat het jullie niets aan.'

'Kindermishandeling,' zei de jongen.

Buurvrouw Lampetek ging dichtbij haar man staan, en stond toen recht voor hem en keek hem aandachtig aan. Toen keek ze weer naar de jongen. 'En jij beweert dat er trollen in het spel zijn ?' vroeg ze aan de jongen.

'Ja,' zei de jongen, 'want toen de trol weer vertrok zei hij dat hij mijn klasgenootjes zou teisteren en er filmpjes van zou maken.'

Buurvrouw Lampetek keek weer naar haar man. 'Is dat waar, Leonard ?'

Maar hij maakte zich snel uit de voeten en rende naar boven.

'Vreemde man heb ik,' zei de buurvrouw.

Even later kwam buurman Lampetek weer naar beneden. Hij had foto camera's in zijn handen. Toen begon hij allemaal foto's van hen te maken.

'Wat doe je ?' vroeg de buurvrouw verbaasd.

'Foto's van jullie maken voor de trollenfilmpjes,' zei buurman Lampetek.

'Oh, ga je weer toveren ?' vroeg de buurvrouw. 'Stop eens met al dat getover. Ik begrijp er niets van.'

De dag erna lagen zowel de jongen als de buurvrouw ziek op bed, en de buurman keek zijn trollenfilmpjes en bulderde van het lachen. De jongen en de buurvrouw wisten dat de filmpjes over hen gingen. Het ging eigenlijk alleen maar slechter totdat ze samen naar het ziekenhuis moesten. De jongen had altijd al gedacht dat de buurvrouw een fee of een engel was, in tegenstelling tot de boze buurman. De jongen en zijn buurvrouw kwamen op dezelfde ziekenhuis kamer terecht, terwijl de buurman hen vaak bezocht om foto's te maken. 'Voor je trollenfilmpjes ?' vroeg de buurvrouw.

'Ja,' zei buurman Lampetek.

'Hmm,' zei de buurvrouw, 'dit is wel erg vreemd.'

En aan wie de jongen en de buurvrouw het ook vertelden, ze werden niet geloofd. Op een dag kwam de trol naar het ziekenhuis. 'Zie je nu wat er van komt ?' zei hij tegen de jongen.

'Ik had niks gedaan,' zei de jongen. 'Jij viel me aan en toen verdedigde ik me.'

'Dom,' zei de trol. 'Als je niets had gedaan zou het niet zo erg zijn geweest.'

'Wat heb je met mijn man gedaan ?' vroeg de buurvrouw.

'Ach, we hadden een fotograaf nodig,' zei de trol. 'En hij wilde het wel doen, want hij had geld nodig, en wilde een groot huis.'

'Oh, dus hij fotografeert al heel lang voor jullie ?' vroeg de buurvrouw.

'Ja, al heel lang,' zei de trol. 'Hij is professioneel trollenfotograaf.'

'Vreemd,' zei de buurvrouw, 'dus hij wordt betaald voor het stichten van ellende en voor het fotograferen ervan ?'

'Precies,' zei de trol, 'en wij maken daar weer filmpjes van, maar de boeken waren al lang van tevoren beschreven met de scripts.'

'Oh, dus jullie verzinnen deze ongein ?' vroeg de buurvrouw. Toen begon ze op de trol in te slaan, terwijl er net een dokter binnenkwam. 'Wat doet u daar mevrouw ?' vroeg de dokter.

'Zie je dat niet, domoor !' krijste de buurvrouw. 'Ik ben in gevecht met een trol, en jij staat er maar bij te kijken als toeschouwer ofzo ?'

'Mevrouw,' zei de dokter. 'Er is hier geen trol. Ik ben bang dat we u op moeten sluiten, want u bent een gevaar voor uzelf en anderen.'

Maar de jongen begon toen te protesteren. 'Er is wel een trol. Ben je soms blind ?' riep hij, en begon ook op de trol in te slaan.

'Jullie slaan alleen maar op elkaar in,' zei de dokter.

'Oh, dus jij bent ook al omgekocht door mijn man !' riep de buurvrouw tot de dokter.

'Mevrouw, u heeft geen man,' zei de dokter. 'U woont al vele jaren alleen.'

'Niet waar !' riep de jongen. 'Iedereen kent buurman Lampetek, en weet wat voor een verschrikking het is.'

'Nee,' zei de dokter. 'Iedereen weet dat jullie dingen zien die er niet zijn.'

'Dit is het toppunt !' riep de jongen. 'Vraag het aan mijn ouders !'

'Je hebt geen ouders meer,' zei de dokter.

'Ik denk dat we in zo'n trollenfilmpje van mijn man zitten,' zuchtte de buurvrouw. 'Hij heeft ons goed beet.'

'Mevrouw, voor de zoveelste keer,' zei de dokter. 'U heeft geen man.'

'Ik wil direct naar huis,' zei de jongen, 'en naar mijn ouders, dan kan ik het hen vragen.'

'Jullie wonen hier al jaren in het ziekenhuis,' zei de dokter. 'Dit is jullie huis.'

De jongen werd toen echt kwaad en sloeg de dokter in het gezicht. 'Wij hebben niks met dit trollenziekenhuis te maken !' riep de jongen.

'Precies,' zei de buurvrouw, en gaf de jongen een hand. 'Kom op, buurjongen, we stappen nu op.'

Toen zijn ze samen het ziekenhuis uitgelopen, en liepen terug naar hun huizen. Maar de huizen stonden er niet meer. Er was alleen maar bos. 'Nou, gelukkig maar,' zei de buurvrouw. 'Dan ben ik tenminste van mijn man af, en jij van je ouders die je nooit geloofden.'

'Zo is het,' zei de jongen. 'Wilt u dan mijn nieuwe moeder zijn ? En waar gaan we wonen ?'

'Natuurlijk,' zei de buurvrouw. 'Ik ben nu je moeder die je altijd gelooft, en die het ook zelf allemaal heeft meegemaakt, en ik weet nog wel ergens waar we kunnen wonen.' En de buurvrouw nam hem mee naar een prachtige plaats en een prachtig huis nog dieper in het bos, waar ze toen samen zijn gaan wonen, en ze hebben nooit geen last meer gehad van een boze buurman.

Einde

'Zoals u dominee bent,' zei de jongen aan het einde van de film, 'neem ik aan dat deze film een diepere betekenis heeft. Klopt dat ?'

'Natuurlijk,' zei de dominee. 'De trollenverdiepingen ontstaan allemaal in en door de trollenfilmpjes. Er is een trollen fotograaf mee aan de gang gegaan, en zo hebben ze door hun camera's het indianen gebied ingenomen. Een camera is een gevaarlijker wapen dan een pistool of wat voor wapen dan ook. Onze gebieden zijn veilig gebleven door de zogenaamde bomen filmpjes. De bomen zijn als het ware natuur camera's die hun eigen beelden opslaan en er dan filmpjes van maken.'

'Interessant,' zei de jongen. 'Dat zijn dus processen waar de mensen boven geen weet van hebben ?'

'Precies,' zei de dominee. 'De mensen boven leven te ver van de natuur af om dit te weten.'

'Zeeen van foto's, zeeen van natuurfilms, stromende uit de bomen,
Zij zijn de koningen van de diepte fotografie,
Ja, diep in de harten fotograferen zij,

Niemand kan zich voor hen verstoppen,

Zeeën van foto's, de politie is daar waar de fotograaf ontmaskert ...'

Toen gingen ze een andere film kijken : De Eeuwige Oorlogen.

Hoofdstuk 3. De Eeuwige Oorlogen

De Eeuwige Oorlogen

Het Knor-Gesticht was een boot op een ijszee. Het was een stad op een boot, een stad van bannelingen. Als iemand probeerde te ontsnappen vielen ze te pletter in de ijszee. Er was geen ontsnapping uit het Knor Gesticht. De randen van het schip waren zeer glad. Niet velen durfden zich daar te wagen. Alleen als je welonderwezen was in de poëzie van het geheim. Door het op de juiste tijd, op de juiste plaats en in de juiste volgorde en verhouding de poëzie op te prevelen kon je niet van de rand afglijden. Alleen waaghalzen waagden zich daar. Hij moest er niet aan denken. Hij was veel te onzeker. Hij had de poëzie van het geheim nog lang niet onder de knie. De poëzie kon je ergens in de stad op het schip kopen, maar er werd zeer vaag over gedaan. Sommige oude vrouwtjes brouwden het in hun ketels in duistere winkeltjes. Je moest er veel voor betalen. Het koste je een arm of een been, of je raakte verlamd. En dat zou de ontsnapping wezen ? Hij wist het niet. Hij zag de waaghalzen op de randen, getooid met onverklaarbare poëzie, en hij kon maar niet zien wat het was, en wat deden ze daar ? Probeerden ze te ontsnappen ? Het Knor Gesticht was een politieke gevangenis voor ballingen, maar ook daklozen kwamen er al gauw terecht en zij die te ziek waren om te werken. Ook allerlei soort tuig kwam er terecht, zoals moeilijk opvoedbare kinderen en criminelen. Ook dieren kwamen er vaak terecht. Het Knor Gesticht werd geheel geleid door hen van het Knor Gesticht, zij die daar ook eens terecht waren gekomen, en zich hadden opgewerkt hogerop, maar zij bleven onderdeel van het Knor Gesticht. Hij vroeg zich af waar het schip naartoe ging in deze ijszee. Moest hij nu echt zijn lichaamsdelen en organen verkopen voor wat poëzie ? Maar ja, raadselachtige poëzie, wat bescherming zou bieden en misschien een soort van ontsnappingsplan. En hoe ver moest je gaan ? Sommige waaghalzen hadden geen armen meer, en sommigen hadden zelfs geen armen en benen meer. Wat was dit voor zotte idioterie ? Hij vroeg zich af of er een andere manier was. Misschien was de poëzie van het geheim wel een doodlopende weg, maar hij wist het niet, en dat maakte hem ook onzeker en op zijn hoede, altijd maar weer. Vrouwtjes probeerden hem erin te praten om het te doen, maar wat als het een valstrik was ? Wat als hij in iets nog ergers terecht zou komen dan het Knor Gesticht ? Was er eigenlijk wel iets ergers dan het Knor Gesticht ? In ieder geval zat hij hier vast. Eens ging hij deze stad binnen om iemand te helpen, maar hij mocht de stad niet meer verlaten. Hij bezocht iemand van het Knor Gesticht, maar voordat hij het wist zagen ze hem aan voor een bewoner ervan. Deze stad was levensgevaarlijk, dit schip.

Waar gingen ze naartoe ? Op de randen droop het ijs. Hij moest er niet aan denken in de ijszee te vallen, maar dit hier was ook niks. Hij wist dat in het leven niks vrijblijvend was. Alles had zo 'n

gevolgen. Wilde je iemand helpen, dan werd je meegetrokken, in hetzelfde lot als degene die je wilde helpen. Daar was hij nu wel achter gekomen. Maar hij moest het doen. Hij zag in hoe ze hem hier nodig hadden, hoe ze hier totaal wanhopig aan hun lot waren overgeleverd.

Op een dag wist hij het zeker : Hij moest en zou drinken van de poëzie van het geheim, anders zou hij hier gek worden. Hij ging naar een ketelvrouw die wat van het spul brouwde, in een klein winkeltje, een bazar, een toko. Hij keek zijn ogen uit, en toen staarde hij direct naar het spul, wat groenig was en borrelde. Er steeg vreemde groenachtige rook vanaf als in slierten. Hij stak zijn vinger uit naar de vrouw : 'Hak er maar af voor een beetje van dit spul.'

'Voor je oog krijg je het dubbele,' kraste het vrouwtje. 'Drink er maar goed van, jongen, want je wilt niet halverwege tot de ontdekking komen dat je er te weinig van hebt genomen.'

'Waarom niet ?' vroeg hij.

'Omdat zij die te weinig hebben op de rand er vanaf glijden,' kraste het vrouwtje, terwijl ze in de ketel roerde.

'Kom, neem wat jongen,' zei ze.

Hij kwam dichterbij. Hij keek naar het fonkelende groene spul. 'Toe maar,' zei het vrouwtje.

'Mag ik wat proberen ?' vroeg hij.

'Steek je vinger er maar in, en lik maar,' zei ze, 'omdat jij het bent, en daarna kun je beslissen.'

Hij stak zijn vinger erin, en stopte toen. Hij aarzelde. 'Brengt het geen ongeluk ?' vroeg hij.

'Zeer zeker,' zei het vrouwtje. 'Als je alleen maar proeft en het daar bij laat, dan brengt het ongeluk, groot ongeluk.'

'Laat maar,' zei hij, terwijl hij het winkeltje weer uitliep. Hij keek naar zijn vinger waarop het groene spul zat. Hij durfde er niet van te proeven. Hij pakte een flesje wat aan zijn riem hing, en stopte het in het flesje. Toen ging hij naar een volgend winkeltje en deed precies hetzelfde. Aan het einde van de dag had hij een flink flesje vol met het kleverige spul. 'Vele beetjes maken een hoop,' zei hij tegen zichzelf en begon er toen van te drinken. Hij wandelde als een beschonkene door de stad, maar hij zag geen ballingen meer, maar bewapende vrouwen.

'Wat is hier aan de hand !' riep hij. Het schuim stond op zijn mond.

'Geef hem het geheim van Kraal !' werd er geroepen.

Hij keek om zich heen en zag geen stad meer, maar een wildernis.

'Hij is over de rand gegaan !' werd er geroepen.

Hij raasde en tierde als een wilde. 'Waar ben ik !' gromde hij. Toen zag hij een flits als van bliksem en viel op de grond. Hij werd wakker voor een troon waar een wilde vrouw opzat. 'Heb je van de dichtersmede genomen ?' vroeg de vrouw.

'Ja,' gromde hij. 'Ik ben niet meer dezelfde. Ik ben niet meer op dezelfde plek.'

'Je bent de rand over gegaan,' zei de vrouw.

'M... maar dat kan toch niet,' stamelde hij. 'Daar is de ijszee.'

'Nee,' zei de vrouw, 'zij die van de dichtersmede drinken komen tot ons.'

'Wie bent u ?' vroeg hij.

Maar de vrouw was alweer verdwenen. Hij voelde zichzelf wegzakken in bitter ijs. 'Waar zijn jullie dan ?' riep hij.

'Zij die te weinig hebben komen niet ver !' werd er geroepen.

'Hoe kom ik aan meer !' riep hij terug.

'Je kent de weg,' werd er dichtbij hem gefluisterd. Toen werd hij met een hard voorwerp geslagen en stortte bewusteloos neer. Hij was helemaal verlamd en werd op een tafel gelegd.

'Die kan niet meer ontsnappen,' werd gezegd.

'Waar ben ik,' prevelde hij even later.

'In het Knor Gesticht,' werd er gezegd, maar hij zag niets. Alles was zwart voor zijn ogen.

'Waarom ?' vroeg hij. 'Ik heb van de dichtersmede gedronken.'

'Te weinig, en niet genoeg betaald, dus we hebben het je betaald gezet,' werd er gezegd.

'Ik kan niet opkomen,' zei hij. Toen was het weer alsof hij van de dichtersmede dronk.

Weer zag hij vrouwen, gewapend. 'Waar ben ik ?' vroeg hij.

'Bij Odin, G'Odin,' werd er gezegd. 'Je hebt van Haar mede gedronken. G'Odin is de aanvoerster van de walkuren.'

Hij keek de vrouwen één voor één aan. 'Ben ik opgenomen ?' vroeg hij.

'Neergenomen,' zeiden ze. Toen gaven ze hem nog meer mede. Hoe meer hij dronk hoe donkerder de vrouwen waren.

'Hoe komt het dat jullie steeds donkerder worden ?' vroeg hij.

'Zij die niet van de dichtersmede hebben genomen zijn vergiftigd en zien dingen die er niet zijn,' zeiden ze.

Hoe meer hij van de dichtersmede dronk hoe meer hij erachter kwam dat het een shamaanse drank was waardoor hij dieper in de onderwereld kwam, en waardoor zijn ogen meer en meer geopend werden. Zij die er niet van hadden gedronken sliepen slechts.

Hij kwam in de motor kamer van het schip. De vrouwen waren slechts onderdelen van de motor, als de godinnen van de seconden. Hij keek naar de prachtig glanzende motor, als geheel ingevet. Het had een prachtige roodbruinige kleur en was heel groot. Daar raasde het ding woest.

'Nog een slokje,' dacht hij. Hij probeerde dichterbij de motor te komen, maar het leek alsof er glas omheen zat. 'Geef me nog een slokje,' zei hij. Hij bedelde bijna. 'Wie ontsnapt er uit het Knor Gesticht?' zong iemand. 'Wie oh wie?' Hij greep naar de motor, maar hij greep mis vanwege het glas, alsof iets hem wegduwde, onverbiddelijk, en alsof een slang naar hem blies en hem beet. Hij was gebeten, maar door wat?'

'Drink nu, drink,' werd er gefluisterd.

Hij voelde het bloed in zijn mond en dronk ervan. Hij voelde zich van binnen bloeden en was duizelig en waggelde. Toen stortte hij neer. Hij zag zichzelf wegglijden.

'Hij heeft geen sleutel voor de motor,' werd er gefluisterd, 'geen ijsleutel'.

'I... ik betaal alles voor die sleutel,' stamelde hij. Hij hoorde gelach. Hij zag zich wegglijden en bevond zich weer in de stad van het Knor Gesticht. De bewoners keken hem vreemd aan, en sommigen lachten, alsof ze hem bespotten. 'Waarom lach je?' riep hij. Maar ze zeiden niets.

'Ik moet meer van die mede hebben, meer, meer,' zei hij, terwijl hij een winkeltje inliep. Een oud vrouwtje roerde in de ketel waar het pruttelende groene sap in was. 'Nee,' zei het vrouwtje, 'niet weer.'

'Waarom niet?' vroeg hij. Ze wees op zijn gezicht, alsof ze naar iets op zijn voorhoofd keek, en schudde haar hoofd. 'Zij die teveel hebben gedronken dragen het groene teken op hun voorhoofden, en zij zullen er nooit meer van drinken. Zij zijn verdoemd!' kraste het vrouwtje.

Hij strompelde het winkeltje uit en probeerde het bij een ander winkeltje maar kreeg hetzelfde te horen. 'Ik heb het spul toch echt nodig,' dacht hij bij zichzelf. Hij ging terug. 'Alsjeblieft, ik geef er alles voor,' zei hij, maar het vrouwtje was onverbiddelijk.

'Wat betekent het dat ik verdoemd ben?' vroeg hij.

'Jij gulzigaard!' tierde zij. Niemand sprak meer met hem. Hij werd door iedereen uitgescholden of uitgelachen, allemaal vanwege het groene teken op zijn voorhoofd. Pas na lange tijd begon het minder te worden, want ze begonnen eraan gewend te raken en negeerden hem gewoon. En zo leefde hij voort op het schip van het Knor Gesticht, altijd terugverlangende naar de dagen dat hij de dichtersmede dronk. Hij werd ouder en ouder, en ook zijn herinneringen aan de dichtersmede begonnen te vervormen. Op een dag kwam hij iemand tegen die hetzelfde groene teken op zijn voorhoofd scheen te hebben, maar die persoon had het er zelf opgeverfd. Hij zuchtte. Hij voelde zich alleen en hopeloos verloren. Diep in zijn hart wist hij dat hij hier niet hoorde, maar dat hij alleen maar wilde helpen, maar waar had het hem gebracht? Zelfs door de mede-bannelingen werd hij als een onderschepsel behandeld.

Op een dag legde het schip ergens aan. Hij werd ergens in een gezin geadopteerd. Ze keken hem vreemd aan vanwege het groene teken op zijn voorhoofd, maar wisten niet wat het betekende. Hij probeerde het hen uit te leggen, maar ze spraken een andere taal. Er werd hier volop van de dichtersmede gedronken, maar hij mocht het niet hebben, want hij was een vreemdeling. Toch was het voor hem goed om even ergens anders te zijn. Het bleek maar van korte duur, want iedereen moest toen weer terug naar het schip, ook hij. Het was een korte vakantie geweest. Ook die herinnering bleef bij hem, en hij dacht er vaak over na.

Voorals 's nachts verlangde hij ernaar om van de dichtersmede te drinken, en dan zwierf hij door de

stad. Op een nacht werd hij gebeten door een hond, en even had hij weer het gevoel alsof hij van de dichtersmede dronk. Telkens als hij flashbacks had leek het alsof hij ervan dronk. De herinneringen waren als flessen in zijn hoofd. Er stonden allerlei vreemde etiketten op.

Hij had het groene teken op zijn voorhoofd, wat betekende dat hij een geïsoleerde was. Nooit kon hij ergens lang blijven. Het groene teken had hem rusteloos gemaakt. Altijd moest hij zwerven. Nooit was hij ergens echt thuis. Op een dag vond hij een nieuw winkeltje in de stad. Er ging zacht groen licht vanuit, bijna gelig. Hij stapte binnen, en zag anderen met het groene teken op hun voorhoofd. 'Wat wordt hier verkocht?' vroeg hij. Maar niemand antwoordde. Het leek wel alsof ze te ver heen waren, en hij kon er geen contact mee maken. Toen is hij maar weer weggegaan.

Op een dag viel een jongen hem aan op straat. Hij werd door de jongen weer meegesleurd naar het nieuwe winkeltje. De jongen deed zijn muts af en had ook een groen teken op zijn voorhoofd. Hij vroeg de jongen wat hij moest, maar de jongen sprak tot hem in een vreemde taal die hij niet begreep. Hij trok zijn schouders op. 'Ik versta je niet,' zei hij. Toen kreeg hij een klap in zijn gezicht.

'Wat moet ik doen?' vroeg hij. De jongen liet hem toen een vreemde zachtgroene steen zien. Iemand anders zei: 'Dat is de steen der nachtmerries.' De jongen begon met de steen op hem te wrijven. 'Wat moet ik ermee?' vroeg hij. Weer begon de jongen in de vreemde taal te spreken.

'Hij bedoelt dat het jouw steen is, jouw talisman,' zei de andere persoon.

Hij nam de steen aan van de jongen. De steen voelde warm aan. Plotseling verkrampte hij. Er ging een vreemde scheut door zijn arm en hij viel neer. 'Zo krachtig is het,' zei de andere persoon.

Hij had van schrik de steen losgelaten, maar raapte de steen weer op en stond op. 'Wat doet het?' vroeg hij.

'Het leidt de weg door de stad,' zei de andere persoon.

De steen gaf een vreemd groen licht af wat begon te seinen, alsof het zijn eigen taal sprak.

'Ik versta de signalen van de steen nog niet,' zei hij.

'Dat komt nog wel,' zei de andere persoon. 'Je moet nu weggaan, anders komt er kortsluiting.'

Hij rende de winkel uit met de steen. Hij kon de steen niet meer wegleggen. Nu moest de steen gaan waar het wilde gaan, en hij moest volgen. De steen kende de weg door deze zware stad, kende alle sleutels en sloten. Nu moest hij de taal van de steen leren. Zijn nachtmerries waren een medicijn wat hij nog niet kende. Hij wist niet hoe hij het moest gebruiken, en het maakte hem overstuur en wanhopig.

Heel diep in het Knor Gesticht lag het medicijn. Hij moest veel dieper in het schip. In lagere verdiepingen kwam hij tot een zaal waar grote groene machines stonden. In de machines stonden robotten van een nieuwe medische orde. Het was daar waar het medische systeem samensmolt met het politie systeem. Hij had zo lang onder deze samensmelting geleden, wat een samensmelting was met een derde element, namelijk het criminele systeem, wat ervoor zorgde dat het Knor Gesticht ontstond. Maar de steen der nachtmerries begon te piepen. De steen wilde het derde element vervangen. Hij moest de steen tegen de groene machines aanleggen, en zo begonnen er dingen te veranderen. De steen was een programmeur. Hij had totaal geen controle of macht over de steen. De steen deed wat het wil, en hij kon alleen maar toekijken. Zo begon het ware medicijn uit de

machines te komen, maar wat was het ? Het proefde als mint. Hij zag alles van een afstand, alsof er glas om hem heen was. Hij was nog steeds de geïsoleerde. En robots kwamen voort vanuit de groene machines, en het glas werd dikker en dikker. Hij had immers het groene teken op zijn voorhoofd. De robots werden tot vrouwen die zich ontkleden en een dans opvoerden.

Het was alsof het medicijn klotste in zijn hoofd, alsof hij zelf het medicijn was. Hij realiseerde dat hij de geïsoleerde van G'Odin was. Hij was diep neergelaten. De Medi Mind begon in hem te ontwaken. Zonder het Knor Gesticht zou hij hier nooit gekomen zijn. Maar toen hij het medicijn had genomen werd hij opgenomen in een vurige strijdswagen, en hij zag de Medi Wars, en hij werd deel van een leger. Allen hadden zij het groene teken op hun voorhoofd, maar dit begon steeds roder te worden. Hij was in een nieuwe ontwakingsfase, die van de medische oorlogen.

Einde

Toen de film was afgelopen zei de dominee : 'Ook jij hebt het groene teken.' Hij liep naar een deur achterin het filmzaaltje, en opende het, terwijl ze recht in een zaal achter het filmzaaltje keken. De zaal stond vol met bewapende medi wars robots. 'Hier,' zei de dominee. 'Zij zullen de medi trolls moeten verdrijven.' De jongen keek met grote verbazing. 'Wanneer zal dat gebeuren ?' vroeg de jongen.

'Het is jouw leger,' zei de dominee. 'Alleen zij die het groene teken dragen zullen het leger kunnen opwekken.'

'Hoe gaat dat ?' vroeg de jongen.

'Door het lezen en begrijpen van het boek van de Medi Wars, en dat is het boek van je eigen leven,' zei de dominee.

Einde